

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 77 • nummer 12 • december 2022

Binnen in dit nummer is de inhoudsopgave van
Jaargang 77 (2022) opgenomen.

INHOUD

<i>Hij gaf U eer in Zijn sterven en leven! (gedicht)</i>	<i>269</i>
<i>Christus, onze Verlosser (6, slot)</i>	<i>270</i>
<i>Hij zocht geen eer van mensen.</i>	<i>273</i>
<i>Waar zijn zij?</i>	<i>275</i>
<i>Waar is de Koning der Joden Die geboren is?</i>	<i>276</i>
<i>Van water naar wijn</i>	<i>277</i>
<i>Lessen voor gezinnen</i>	<i>280</i>
<i>Wie zijn de vier dieren uit Openbaring 4?</i>	<i>283</i>
<i>Verdeeldheid en scheuringen</i>	<i>284</i>
<i>Bescheidenheid in de dienst voor Christus</i>	<i>290</i>
<i>Ons verlangen</i>	<i>292</i>

De ark van Noach – mythe of realiteit?

dr. Stefan Drüeke

De beschrijving van Noach en de ark is één van de bekendste verhalen uit de Bijbel en tegelijk is deze gebeurtenis heftig omstreden. Was er nu wel of niet een wereldwijde zondvloed? Is er wel écht een ark geweest? Pasten alle dieren wel in dit schip? Zijn er vandaag nog sporen van de ark en de zondvloed te vinden?

Deze vragen worden vaak gesteld; de auteur behandelt ze uitvoerig in dit boek. Bovendien toont hij aan welk verband er is tussen de Bijbelse zondvloedbeschrijving en niet-Bijbelse zondvloedvertellingen. De auteur is als Christen en wetenschapper nauw betrokken bij het Bijbel- en scheppingsmuseum in Wuppertal, Duitsland. Hij is ervan overtuigd dat de Bijbel het Woord van God is en daarom onderzocht hij zorgvuldig de Bijbelse uitspraken over de hoogst actuele onderwerpen met betrekking tot ark en zondvloed. Hij neemt je als lezer mee naar lang vervlogen tijden; het zal je verbazen hoe nauwkeurig en betrouwbaar de oude beschrijving van de Bijbel is!

Bestelcode: 5627

Aantal pagina's: 160

Prijs: € 14,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Hij gaf U eer in Zijn sterven en leven!

Vader, Uw Zoon is de Grootste van allen.
Zoals voorzgd, kwam Hij als Kind op aard'
en was Hij van jongs af U steeds welgevallig.
Hij is volmaakt Mens, d' aanbidding steeds waard!
Hij is met U in gemeenschap verbonden,
maar heeft van ons niets dan haat ondervonden.

Need'rig wou Hij Uw verlangens vervullen;
telkens opnieuw deed Hij wat U verblijdt.
Alles waarin wij 'in Adam' slechts faalden,
volbracht Hij als 'tweede Mens', U gewijd.
Hij was 'het meelbloem, het zuivere, fijne',
U toegewijd, de Gehoorzame, Reine.

Hij hoorde bij U wat Hij steeds moest spreken,
sprak vol genade, vol waarheid Uw Woord;
al wat Hij deed, het liet met overtuiging
zien hoe vol liefde U steeds naar ons hoort;
Hij kwam in een wereld vol zondig verderven,
om U te dienen, te lijden, te sterven.

Wat Hij op 't kruishout voor U toen geweest is,
waar Hij Uw eeuwige heilsplan volbracht,
waar wij, o God, al Uw glorie in vinden...
't heeft ons tot diepste bewondering gebracht!
't Werk is voleindigd dat U had gegeven;
Hij gaf U eer in Zijn sterven en leven!

Egbert Brockhaus

Christus, onze Verlosser (6, slot)

Een ander Bijbelvers geeft nóg een verantwoordelijkheid aan: 'Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlossen zou en [voor] Zichzelf een eigen volk zou reinigen, *ijverig in goede werken*' (of: 'een eigendomsvolk'; Titus 2:14). We hebben al gezien dat de Heere ons verkregen heeft door verlossing en deze gedachte wordt ook uitgedrukt in de woorden dat Hij voor 'Zichzelf een eigen volk zou reinigen'.

Maar hier worden er nog twee dingen aan toegevoegd waarvan Hij wil dat het volk dat Hij heeft verlost, daardoor gekenmerkt wordt. Het was Zijn doel om ons te *reinigen van alle wetteloosheid*, van de macht ervan (zie Rom. 6:14), maar ook van de praktijk en dat wij *ijverig zouden zijn in goede werken*. Als verlost horen wij dus bekend te staan om onze afzondering *weg van het kwaad* en onze afzondering *naar Christus toe*. Wij moeten gekenmerkt worden als een bijzonder volk – een volk dat Hem toebehoort en bekend is om hun *ijver in goede werken*.

Het is goed om onszelf regelmatig te beoordelen aan de hand van zo'n vers, zodat wij onze tekortkomingen beseffen en ontdekken in hoeverre wij beantwoorden aan Christus' gedachten over ons, aan Zijn doel met onze verlossing. En in het bijzonder moeten we de uitdrukking 'ijverig in goede werken' in praktijk brengen.

Er zijn tegenwoordig veel overdadige activiteiten die een grote valstrik vormen, dingen waarin we vaak alle gemeenschap met de Heere verliezen en daardoor ook alle kracht. Laten we toch nooit onverschillig worden ten opzichte van de werken die in overeenstemming zijn met Gods gedachten. Ja, 'wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus *tot goede werken*, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen'

(Ef. 2:10). Wij hebben dus de verantwoordelijkheid om *ijverig* te zijn in zulke goede werken.

Als we nu naar de eerste Brief van Petrus gaan, ontdekken we daar *nóg* een aspect van de verantwoordelijkheid met betrekking tot onze verlossing. 'Als u als Vader aanroept Hem Die zonder aanzien des persoons oordeelt naar het werk van een ieder, *wandel dan in vrees de tijd van uw bijwoning*. U weet immers dat u van uw onvruchtbare, door de vaders overgeleverde wandel niet verlost bent door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt lam' (1 Petr. 1:17-19).

De apostel Petrus plaatst ons hier in de tegenwoordigheid van God, de Vader. We zijn hier als pelgrims, als vreemdelingen, en gedurende die tijd zouden wij in diepe eerbied moeten wandelen, dat wil zeggen we zouden moeten leven in een *heilige vrees*, die bewerkt wordt door Zijn heiligheid. En onze werken worden nu al naar Zijn heiligheid beoordeeld. God wil dat wij als pelgrims zijn – geestelijk gezien 'uit Egypte' geleid – die de heiligheid handhaven tijdens onze doortocht door de woestijn. Wij moeten heilig zijn, omdat God heilig is (vs. 16).

Wij zijn verlost om bij God te horen en bij Hem te zijn. Daarom vraagt Hij van ons dat wij in ons gedrag en in onze manier van leven in overeenstemming zijn met Hemzelf – met Zijn eigen Wezen. Hoe waakzaam zouden we daarom moeten zijn om ons afzijdig te houden van het kwaad, om te wandelen 'waardig de roeping waarmee wij zijn geroepen' (Ef. 4:1). Hoe waakzaam zouden we moeten zijn om ervoor te zorgen dat eerbied en diep ontzag voor God ons voor ogen staan (Rom. 3:18), in het besef dat Hij al onze wegen beoordeelt en dat zonder heiliging niemand de Heere zal zien (Hebr. 12:14).

De toekomst

Ten slotte wil ik nog opmerken: we moeten altijd uitkijken naar *de dag van de verlossing*. Er wordt ons voorgehouden dat de in ons wonende Geest 'het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing van de verkregen bezitting' (Ef. 1:14) en ook dat wij de Heilige Geest niet mogen bedroeven, door Wie wij verzegeld zijn 'tot de dag van de verlossing' (Ef. 4:30). Wanneer de Heere – in macht – alles in bezit zal nemen wat verkregen is door Zijn kostbare bloed, dan zullen we de volle vrucht van de verlossing binnengaan en genieten.

We hebben al gesproken over de verlossing van ons lichaam, maar het gaat nog verder. Wij hebben de Geest als 'onderpand' van *de erfenis die van Christus is*. Hij is het onderpand of de garantie van het feit dat wij in de toekomst volledig zullen deelhebben aan de erfenis, een erfenis waarop Christus recht heeft door de verlossing, waarbij Hij alle dingen tot Zichzelf verzoend heeft. Door Zijn kracht zal Hij die erfenis in bezit nemen, maar dat zal Hij pas doen wanneer Hij alle mede-erfgenamen bij Zichzelf verzameld heeft om er samen met hen van te genieten.

Hierop wachten wij. *We wachten op de komst van Christus, op de opstanding van ons lichaam en op onze verheerlijking samen met Hem*. Maar dat dus niet alleen, we wachten ook op de tijd dat wij als *mede-erfgenamen met Hemzelf*, samen met Hem het hele toneel van heerschappij, zegen en heerlijkheid in bezit zullen nemen.

Hij heeft dat verkregen door Zijn sterven – Zijn werk van verlossing; Hij heeft ons allemaal gekocht met Zijn eigen kostbare bloed. Hoe wonderlijk is het dat de verwerkelijking hiervan zal zijn tot lof van Gods heerlijkheid! Het feit dat wij nu aangenaam gemaakt zijn in de Geliefde, is tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade. En ons delen met Christus in Zijn erfenis zal zijn tot lof van Zijn heerlijkheid.

Die toekomst van zegen en van het hoogste geluk zullen wij, door de genade van onze God, binnenkort binnengaan. Wij zijn kinderen van God en daarom zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. En Hij wacht op het moment dat Hij het verlangen van Zijn hart kan vervullen om ons bij Zich te hebben. Dit verlangen spreekt Hij uit in Zijn gebed:

*'Vader, Ik wil, dat waar Ik ben,
ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt,
opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen,
die U Mij gegeven hebt;
want U hebt Mij liefgehad
vóór de grondlegging van de wereld'*

(Joh. 17:24).

Laten wij, terwijl wij wachten op de verwerkelijking van zo'n heerlijke zegen, bidden dat we nu ook in overeenstemming met die zegen zullen leven!

E. Dennett

Hij zocht geen eer van mensen

'Zijn broers dan zeiden tot Hem ... : Openbaar Uzelf dan aan de wereld' (Joh. 7:3-4).

De broers van de Heere Jezus die niet in Hem geloofden, drongen er bij Hem op aan: 'Openbaar Uzelf dan aan de wereld'. Zij verlangden een manifestatie van Hem op dat moment, in overeenstemming met de aanspraken die Hij maakte, een lukrake openbaring van Hemzelf aan de wereld en stelden Hem voor om Zichzelf te openbaren. Maar de Heere Jezus zei: 'Mijn tijd is er nog niet'.

Dit was niet Zijn tijd om Zich openlijk te vertonen, maar **die tijd komt snel naderbij en zal tot vreugde zijn van Zijn heiligen** en tot ontzetting van de goddelozen. Dan zal Hij Zichzelf openbaren 'en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben; en alle stammen van het land zullen over Hem weeklagen' (Openb. 1:7). En 'dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen in een wolk, met kracht en grote heerlijkheid' (Luk. 21:27). Dat zal de tijd zijn dat Hij Zichzelf openlijk bekendmaakt.

Maar tot nu toe is Hij nog niet gekomen om de wereld te beschamen door de openbaring van Hemzelf en dit is genade voor een wereld die in het boze ligt – werkelijke lankmoedigheid, de hoogste verdraagzaamheid, want wanneer Hij komt, is dat om allen uit Zijn rijk te verstoten die kwaad doen, allen die ongerechtigheid doen, allen die de zonde doen of liefhebben. En waarom? Omdat Hij de heiligheid zelf is en de zonde niet kan aanzien en waar Hij is, kan de zonde geen plaats hebben.

Daarom zal Zijn komst alle schuilplaatsen van leugens en alles wat in tegenspraak is met heiligheid, schoonvegen met de bezem van de vernietiging. Deze verdraagzaamheid is dus een vorm van zegen. En het is zeker een geluk voor de gelovigen van nu, dat de Heere niet is ingegaan op het voorstel van Zijn broers en Zichzelf toen geopenbaard heeft. Hoe gelukkig was het voor hen dat het Zijn tijd nog niet was. De lankmoedigheid van de Heere was hun redding. Hij ging niet openlijk maar als in het verborgen op naar het feest en nodigde allen uit om te komen en deel te krijgen aan Zijn genade, voordat Hij Zichzelf openlijk zou bekendmaken.

J.N. Darby

Waar zijn zij?

'Vrouw, waar zijn zij ... ? Heeft niemand u veroordeeld? En zij zei: Niemand, Heere' (Joh. 8:10b-11a).

De Heere Jezus zat in de tempel en onderwees de mensen die bij Hem kwamen. Zijn onderwijs ging ongetwijfeld over de beginselen van het hemelse koninkrijk. Belangrijke beginselen werden de mensen voorgehouden. Een bekende uitspraak uit het Evangelie van Mattheüs luidt: 'Maar Ik zeg u ...' We hebben geen reden om eraan te twifelen dat diezelfde uitdrukking ook in deze situatie werd gebruikt. Maar toen kwam er een onderbreking. Er werd een vrouw bij Hem gebracht en bij de mensen die daar op dat moment bij Hem waren. Ze was op heterdaad betrapt op overspel. Wettische schriftgeleerden en Farizeeën wilden Hem op de proef stellen, in de hoop iets te vinden waar zij Hem om konden aanklagen. Ze dwongen de Heere een standpunt in te nemen – ofwel ingaan tegen de wet van Mozes, ofwel de arme vrouw veroordelen.

Als Hij het eerste zou doen, zouden de Joden Hem kunnen beschuldigen van het schenden van de wet. Hoe zou Hij dat kunnen doen? Hij was de Wetgever Zelf. Als Hij de arme vrouw zou veroordelen, zou ze worden gestenigd tot de dood en zou er nooit meer een zondaar bij Hem durven komen. Wat een les leren we hier over genade en waarheid. Waar was de man in deze situatie? De wet schreef niet voor dat alleen de vrouw moest sterven. Beiden waren schuldig. Het feit dat de man niet aanwezig was, gaf de Heere de gelegenheid om aan de aanklagers te laten zien wat er werkelijk in het hart van de mens leeft. Hij schreef op de grond, maar wat Hij schreef weten we niet. Misschien was het Jeremia 17:13 – 'Wie zich van mij afkeren, zullen in de aarde worden geschreven'. Wilde de Heere hun laten zien wat er leeft in het menselijk hart? 'Arglistig is het hart', lezen we in vers 9 van Jeremia 17. Toen Hij Zich oprichtte, daagde Hij de aanklagers

uit om, als zij zonder zonde waren, de eerste steen te werpen. Geen van hen deed dat, omdat zij in hun hart wisten hoe zondig zij waren in de ogen van God. Tot de vrouw kon de Heere Jezus zeggen: 'Dan veroordeel Ik u ook niet; ga heen, zondig voortaan niet meer'. Wat een genade! De Heere zag haar zonde niet door de vingers, maar Hij wist dat zonden zouden worden vergeven in Zijn Naam. Zijn liefde voor de zondaar behaalde de overwinning op de mentaliteit van de schriftgeleerden en Farizeeën. Mogen wij allen deze les leren. Het is genade die ons herstelt en ons terugbrengt bij Hemzelf en bij de Zijnen.

Klaas Rot

Waar is de Koning der Joden Die geboren is? (zie Matth. 2:2)

Al vanaf Zijn geboorte heeft de Heere Jezus mensen van elkaar gescheiden: zij die zoals de wijzen uit het Oosten de waarheid van God in het geloof aannamen en ware aanbidders werden en zij die zoals Herodes het getuigenis van Gods Woord verwierpen en vijanden van Christus werden.

In werkelijkheid hadden de wijzen en Herodes verschillende dingen gemeenschappelijk. Zij zochten beiden naar de Heere Jezus; beiden deden dat met grote ijver; beiden kregen een boodschap van God: de wijzen door middel van de ster die hen geleidde en Herodes door de profetie van de Schrift, die hem door de overpriesters en schriftgeleerden werd meegedeeld. Maar hiermee houdt de overeenkomst dan ook op. Herodes werd verontrust door het nieuws van de geboorte van de Messias, terwijl de wijzen zich verheugden. Herodes luisterde naar de Schrift met het boze plan om uit te vinden waar de Christus was geboren, opdat hij Hem zou kunnen doden; de wijzen volgden vol verwachting en eerbied de ster die hen leidde.

Denkt u zich die wijzen in, toen zij in het huis kwamen en het Kind zagen met Maria, Zijn moeder. Terwijl zij Hem aanbaden, brachten zij hun schatten tevoorschijn en gaven ze Hem kostbare en symbolische geschenken: goud, dat spreekt van Zijn Goddelijkheid, wierook, dat spreekt van Zijn volkomen toewijding aan God en mirre, dat spreekt van het lijden dat Hij op Golgotha's kruis zou ondergaan.

Wat een ontzaglijk verschil tussen deze aanbiddende wijzen uit het Oosten en de van haat vervulde koning Herodes! En wat een scherpe tegenstelling vandaag tussen hen die Christus liefhebben en aanbidden en hen die Hem zonder oorzaak haten.

Tot welke van deze twee groepen behoort u?

G.W. Steidl

Van water naar wijn

Hoe uit (gewoontegetrouw) Bijbellezen echte blijdschap kan ontstaan

De bruiloft in Kana kennen veel lezers vast wel, omdat de Heere Jezus daar Zijn eerste openlijke teken deed door water in wijn te veranderen. Wat kunnen wij daaruit leren voor ons dagelijkse leven?!

Misschien gaat het bij jou soms ook zo: 's morgens als de wekker gaat, nodigt je warme bed je uit om je 'nog een keertje om te draaien'. Een kwartiertje doezelen lijkt aantrekkelijker dan met slaperige ogen je Bijbel op te slaan en daar een stukje uit te lezen en te bidden om kracht en hulp om het gelezene toe te passen. Helaas zit er een gevolg aan vast dat ik tot nu toe iedere keer ervaren heb als ik 's morgens had gekozen voor de eerste optie en het Bijbellezen had laten vallen: een dag zonder echte blijdschap, een dag vol struikelingen door de zonde die ons zo gemakkelijk verstrikt, een dag zonder echte gemeenschap met mijn Heere Jezus.

Een korte blik op de omstandigheden bij de bruiloft in Kana en hoe de Heere Jezus optrad in deze noodsituatie kan ons nieuwe moed geven om elke dag bewust te beginnen met Bijbel lezen en gebed – alleen dan zal ons leven gekenmerkt worden door diepe vrede en echte vreugde. In principe is een bruiloftsfeest een reden tot blijdschap – en wel in het bijzonder wanneer het duidelijk is dat God twee mensen bij elkaar gebracht heeft die allebei graag de Heere Jezus willen volgen. Daarom vier je zo'n gebeurtenis graag samen met familie en vrienden. Je kunt je dan nauwelijks voorstellen dat de stemming plotseling omslaat en de gezamenlijke vreugde wordt onderbroken. Blijkbaar is er op de bruiloft in Kana iets dergelijks gebeurd, want we lezen in Johannes 2:3 dat er 'gebrek aan wijn' kwam (wijn is in de Bijbel een beeld van vreugde – vergelijk Richt. 9:13). Maria, de moeder van de Heere Jezus, merkte dat tekort aan wijn op en vertelde dat aan

haar Zoon. Hoewel Hij haar aanvankelijk duidelijk afwijst, zegt ze toch bij voorbaat tegen de bedienden: 'Alles wat Hij u zeggen zal, doe dat' (Joh. 2:5). Niet lang daarna geeft Hij dan de bedienden opdracht om de klaargezette watervaten met water te vullen – en dat doen ze, ze vullen ze 'tot boven toe' (Joh. 2:7b). Dan brengen ze het water op aanwijzing van de Heere Jezus naar de ceremoniemeester, die dan constateert dat het uitstekende wijn

is. De Heere Jezus heeft een wonder gedaan: uit gewoon water is uitstekende wijn voortgekomen.

We hebben gezien dat wijn in de Bijbel een beeld van blijdschap is. Water staat vaak voor de reinigende en levenwekkende kracht van Gods Woord (vergelijk daarvoor Ef. 5:26). Als we dan aan de watervaten denken die door de bedienden op het woord van de Heere Jezus met water gevuld moesten worden, ligt de toepassing op ons dagelijkse Bijbellesen voor de hand: wij zijn van onszelf lege vaten en worden elke dag opnieuw gevuld – hetzij bij het Bijbellesen in de ochtend (het meest ideaal als dat 'tot boven toe' gebeurt – dan past er namelijk niets anders meer bij in) hetzij in de loop van de dag met alles wat de dagelijkse stress en de invloed van de wereld zoal te bieden hebben. De samenhang met het probleem aan het begin van dit artikel wordt duidelijk.

Begint mijn dag zonder Bijbellesen, dan is er amper iets wat de Heere Jezus in vreugde kan omzetten. Bijgevolg blijft mijn leven zonder de echte blijdschap die voortkomt uit de gemeenschap met Hem. Heb ik echter 's morgens iets van het levenwekkende water van Gods Woord in mij opgenomen en heb ik de Heere Jezus gevraagd om opnieuw groot voor mij te worden (om bij het beeld te blijven: of Hij het water in wijn wil veranderen) – dan zal ik meemaken dat een dag in gemeenschap met Hem een dag van blijdschap is. In 1 Johannes 1:3-4 verbindt Johannes overigens de gemeenschap met de Vader en de Zoon aan het doel 'opdat uw blijdschap volkomen wordt'.

Zo wil ik ons opnieuw aansporen om elke dag te beginnen met bewust in de Bijbel te lezen – onze Heere zal ons niet teleurstellen, maar ook nu nog water in wijn omzetten door ons echte blijdschap over Zijn Woord te geven in gemeenschap met Hem.

'Ik ben verblijd over Uw belofte, als iemand die een grote buit vindt' (Ps. 119:162).

Fokko Peters

Lessen voor gezinnen

Uit Psalm 127

Soms vragen gezinnen naar het beste handboek voor conflict-oplossing, dat ook richtlijnen geeft voor gezonde en gelukkige relaties. Het beste advies is om gebruik te maken van hét grote handboek, de Bijbel. Dit boek bevat alle benodigde richtlijnen en principes voor het oplossen van conflicten en voor het hebben en in stand houden van een gelukkig gezin, gebouwd op de vaste grond van de Heere Jezus Christus.

Heel wat Bijbelteksten verwijzen naar het gezin, maar hier noem ik Psalm 127. Deze Psalm noemt vier belangrijke principes, die in ieder hart en ieder gezin hun plaats zouden moeten hebben.

Ten *eerste* is het huis **door God gebouwd**, volgens Zijn Goddelijke plan. Hij is de Architect. 'Als de HEERE het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen Zijn bouwers eraan' (vs. 1a). Dit geeft aan dat God de Bron van alle zegen is en dat zonder Hem alle inspanningen van de mens tevergeefs zijn. Het huis wordt niet gebouwd door menselijke wijsheid of intelligentie, maar door de Heere. Dat is de reden waarom men zich voortdurend tot God zou moeten wenden voor hulp bij het opbouwen van de relaties in het gezin, door middel van liefdevolle en ondersteunende mondelinge aanwijzingen.

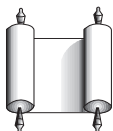
Ten *tweede* **wordt het huis door God bewaard**. De Heere Die het huis bouwt, is ook Degene Die het huis vasthoudt. 'Als de HEERE de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter' (vs. 1b). Een stad is opgebouwd uit huizen waarin mensen wonen en moet beschermd worden tegen allerlei kwaad, gevaar en geweld. Het gezin moet daarom Gods hulp zoeken om bij elkaar te blijven.

Ten *derde* moet er **thuis tevredenheid en rust** zijn. In veel gezinnen gaan relaties kapot doordat men ontevreden is door een

UIT HET WOORD DER WAARHEID

JAARGANG 77

Januari 2022 – December 2022

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten
Telefoon: 0543 - 47 17 46
Fax: 0543 - 47 88 42
IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

INHOUDSOPGAVE 2022

ARTIKELEN

BLZ.

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (13-22,slot).....	2,26,50,74 98,122,146,170,194,218
Vader en zoon in Genesis 22 (1-2,slot)	6,32
Symbolen voor het Woord van God (4-10,slot)	10,36,62,79 107,127,153
Liefde – de juiste motivatie.....	12
Efraïm, Manasse en Benjamin	14
De Geest van de Heere is op Mij	19
Hoeveel van Christus in het hart?	20
Christus, onze Redder (1-6,slot).....	22,30,53,77,103,126
Volg Mij.....	39
Inwendige holte ontdekt!	40
Het geheim van vrede.....	42
God en Jezus? Een open brief aan medegelovigen	43
Zie, het Lam van God	56
Waarom stierf de Heere Jezus?	60
Judas Iskariot (1-2,slot)	64,82
Onze toekomstverwachting.....	68
Christus is voor onze zonden gestorven.....	70
Vragen in Jezus' Naam.....	71
Jakob zegende hen.....	86
Kostbaarheden.....	87
Een persoonlijke brief aan een gelovige in Mara	92
Vraag over apostolisch gezag.....	93
In zijn tijd	110
Speuren naar erfgenamen	111
Dienst voor de Heere	112
Een grote avondmaaltijd	115
De Heere Jezus opgenomen in de hemel	116
Het herstel van het Romeinse rijk.....	117
Dank de Vader!	118
De verhouding van de Christen tot de overheid	119
De zegen van genade en waarheid	132
Een Bijbelse omgang met zonde	133
Binden en ontbinden.....	141
Zorgen om je kinderen.....	143
Gods oog op de zwakken.....	144
Christus, onze Verlosser (1-6,slot).....	150,173,197,221,242,270
Hem welgevallige woorden	157
Liefde voor alle heiligen.....	161
Niets te wonderlijk	164

Zielenslaap?	165
'Geen profetie van de Schrift heeft een eigen uitlegging'	167
Evangeliseren	176
Waarzeggerij en occultisme	180
Kom en rust bij Mij!	182
Een dorsende os niet muilbanden	184
Lessen uit Exodus over het gezinsleven (1-2,slot).....	185,200
Een kring van gemeenschap?.....	189
De misvatting van Roosevelt.....	190
Wat zijn cherubs precies?	192
Een snel oordeel	204
Gods onwankelbare goedheid	205
De vurige begeerte van de Heere Jezus.....	206
Opname en verschijning (1-2,slot)	208,223
Aanbevelingsbrieven.....	211
Gods werk én zelfoordeel in Saulus' hart	212
Toekomstige heerlijkheden	214
De broodbreking in dagen van verval.....	227
Bidden in de bidstond.....	228
In Christus Jezus zijn	233
Het stille wonder	235
U bent niet onder de wet, maar onder de genade	236
Gelegenheden om Hem te dienen.....	237
Het hart van de vaders	240
Onze Toevlucht en Sterkte.....	244
Zelfoordeel	245
Overzicht over de brief aan de Galaten.....	247
Achter wind aanjagen	254
Vóór de winter	256
Ik geloof... ..	258
Voetwassing – een illustratie.....	259
Door de grote verdrukking?	264
Een oproep tot nederigheid en gebed.....	265
Hij zoekt geen eer van mensen	273
Waar zijn zij?	275
Waar is de Koning der Joden Die geboren is?	276
Van water naar wijn.....	277
Lessen voor gezinnen	280
Wie zijn de vier dieren uit Openbaring 4?	283
Verdeeldheid en scheuringen	284
Bescheidenheid in de dienst voor Christus	290
Ons verlangen	292

GEDICHTEN

BLZ.

Tot Uw beschikking	1
Liefde, in Christus geopenbaard	25
Hij zal roem en eer ontvangen	49
Hij is opgestaan	73
Een korte tijd	97
Vul telkens heel ons hart	121
Zijn heerlijkheid	145
Christus wil u redden	169
Eeuwige liefde en heerlijkheid	193
De weg die U ging	217
Ik kom naar U	241
Hij gaf U eer in Zijn sterven en leven!	269

materialistische gerichtheid. Tegenwoordig denken veel mensen dat alle materiële verworvenheden, prestige, macht en populariteit van moeders die zich naast hun man op de arbeidsmarkt begeven, opwegen tegen het verlies dat het gezin lijdt doordat men te veel hooi op de vork neemt. 'Het is tevergeefs dat u vroeg opstaat, laat opblijft, brood eet waarvoor u moet zwoegen: de HEERE geeft het Zijn beminden in de slaap' (vs. 2). Veel werkende moeders worden gekweld door schuldgevoelens en zelfverwijt over hun werk. Een werkende moeder gaf toe dat ze zich 'verschrikkelijk schuldig' voelde 'omdat ik mijn dochter alleen maar in het weekend opvoed ... en ik heb het idee dat de relatie tussen mij en mijn man ook niet meer is wat het was'. Onder speciale omstandigheden kan het natuurlijk nodig zijn dat moeders werken om te voorzien in de noden van het gezin.

Na de geboorte van onze dochter kreeg mijn vrouw vier maanden zwangerschapsverlof van haar werk. Toen ze weer aan de slag ging, zorgde een vriendin, een toegewijd Christen, voor onze dochter. Maar toch, terugkijkend, realiseerden we ons dat niemand een moeder kan vervangen in de zorg voor haar kind. Toen we in 1987 naar Florida verhuisden, had onze toen elfjarige dochter hulp nodig om te wennen aan de nieuwe woonomgeving. We kwamen overeen dat mijn vrouw thuis beschikbaar zou zijn voor onze dochter. Ik weet wat het is als beide ouders werken en de zorg hebben voor een dochter, maar ik weet ook wat een verschil het maakt als de moeder thuis is. De voordelen zijn zo groot dat ik moeders nu aanmoedig als het maar enigszins mogelijk is, om thuis te blijven bij hun kind of kinderen.

In onze huidige maatschappij viert het materialisme hoogtij. Er is niets verkeerd aan het bezit van geld; zonder geld kan het dagelijkse leven heel ongemakkelijk zijn. Maar 'geldzucht' (1 Tim. 3:3; 6:10), de obsessie om steeds meer geld te hebben ten koste van de gezinsrelaties, is een ernstig probleem. Werkelijke tevredenheid wordt gevonden in de kennis van God: 'Hij geeft het Zijn beminden in de slaap'. Veel gezinnen maken zich

zo druk over wat ze niet hebben dat ze niet genieten van wat ze wél hebben. We worden er in 1 Timotheüs 6:6 aan herinnerd: 'Nu is de godsvrucht met tevredenheid inderdaad een groot gewin' – Godvrezend leven is pas écht een grote winst!

Ten *vierde* begint de opvoeding van de kinderen **thuis**. Kinderen zijn een zegen, geen last. 'Zie, kinderen zijn het eigendom van de HEERE, de vrucht van de schoot is Zijn beloning' (vs. 3). Veel moeders zijn er door allerlei organisaties van overtuigd dat kinderen een hinderenis vormen voor hun succes en carrière, maar God zegt dat kinderen een zegen zijn. God verklaart dat de man die zijn pijlkoker met hen heeft gevuld, 'welzilig' is.

Kinderen kunnen problemen veroorzaken, het beschikbare banksaldo verminderen, offers vragen en hartzeer geven, maar ze zijn het waard. Daarom moeten moeders proberen om hun eigen kinderen op te voeden, in plaats van hen aan de zorg van anderen over te laten. Kinderen hebben de structuur en training nodig die hun ouders hun kunnen bieden.

'Zoals pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen, ontvangen in de jeugd' (vs. 4). Een pijl is een wapen met een punt, dat terwijl het nog in de hand is, gericht kan worden op een bepaald doel. Hieruit blijkt dat het van het allergrootste belang is dat kinderen door hun ouders geoefend worden, zodat ze met realistische doelen en in de goede richting door het leven geleid kunnen worden. Als kinderen door hun ouders op het leven voorbereid worden, zullen ze in staat zijn om sterke relaties te onderhouden.

E.V. John

Wie zijn de vier dieren uit Openbaring 4?

Vraag:

Ik zou graag willen weten wat de vier dieren in Openbaring 4:7 voorstellen. Ik heb weleens gehoord dat ze 'de kosmos' (schepping) voorstellen. Is dat juist?

Antwoord:

Als we Jesaja 6 en Ezechiël 1 en 10 vergelijken met de beschrijving van de *levende wezens* van Openbaring 4:6-8 (de vertaling 'dieren' vind ik afgrijselijk), zien we dat ze de karakters van de serafijnen en cherubijnen, twee engelklassen, in zich verenigen.

In Openbaring 4 schijnen ze ook vereenzelvigd te zijn met de engelen, want die worden in dat hoofdstuk niet meer apart genoemd.

In hoofdstuk 5 worden de engelen echter apart genoemd en op een veel grotere afstand van de troon, terwijl de levende wezens praktisch één zijn met de vierentwintig oudsten. Ik denk daarom dat we in die levende wezens in Openbaring 5 geen engelen moeten zien, maar de beginselen van voorzienige kracht in het uitoefenen van oordeel.

Het is waar dat in het Oude Testament de cherubim, dus engelen, de uitvoerders van Gods voorzienige oordelen waren. Dat zien we bijvoorbeeld in Genesis 3:24, Exodus 25:18-22 en Ezechiël 1 en 10. Daarom worden de levende wezens in Openbaring 4 vereenzelvigd met de engelen (daar zien we namelijk de Schepper op Zijn troon, maar in verbinding met Zijn schepping; denk maar aan de regenboog).

Maar als we in hoofdstuk 5 de Verlosser zien, zien we dat ze nu met de verheerlijkte heiligen ééngemaakt zijn. Doordat de Heere

Mens geworden is en ons op grond van Zijn werk op het kruis met Zich verenigd heeft, heeft God Zijn scheppingsorde veranderd en zijn nu de verlost van hogere orde dan de engelen. Dat betekent ook dat zij nu met de Heere Jezus samen zullen regeren en oordelen (Ef. 1:10-13; 1 Kor. 6:2-3).

Ik herhaal dus dat mijns inziens de vier levende wezens de uitdrukkingen zijn van de beginselen van Gods kracht in voorzienige oordelen. Het is waar dat ze hier de karakters hebben van de vier voornaamste groepen dieren van de aarde en de lucht (niet van het water), maar dat zegt niet dat ze een voorstelling van de schepping zijn. Daarmee worden alleen hun kenmerken aangegeven.

H.L. Heijkoop

Verdeeldheid en scheuringen

Er is werkelijk niets eenvoudiger dan het beginsel dat een gemeente die op de eenheid van het lichaam van Christus gefundeerd is, ook conform dat principe moet functioneren. Maar helaas: de toepassing van dat beginsel is heel moeilijk geworden in de tegenwoordige kerkelijke verwarring.

Hier zien we opnieuw iets wat iedereen die de Heere liefheeft, diep verdriet kan doen: het feit dat overal tafels worden opgericht, dat Christenen op allerlei manieren en volgens tegenstrijdige principes gemeenschap met elkaar oefenen. De vijand heeft dat gedaan; hij heeft hier onafhankelijk van de 'godsdienstige systemen' gewerkt. Deze systemen zijn producten van de menselijke activiteit, vernuftige imitaties van Gods werk. Waar is de tafel van de Heere te vinden? Waar moeten we in alle zekerheid en met een goed geweten samenkomen in gehoorzaamheid aan het Woord?

Laten we ons er niet over verwonderen dat de vijand het getuigenis dat door God verwekt is, hardnekkig heeft vervolgd en dat hij erin geslaagd is om hen die de legerplaats hadden verlaten, te verdelen. Dit kan hij doen door ons gebrek aan waakzaamheid. Wij allemaal hebben ons aandeel in deze verootmoedigende stand van zaken. We moeten dit erkennen in plaats van met trots en moedeloosheid te beweren dat alle anderen 'Uw verbond hebben verlaten; zij hebben Uw altaren omgekeerd, en ik ben alleen overgebleven', om in de taal van Elia te spreken...

Laten we vervolgens de Heere vragen om het onderscheidingsvermogen en de geloofsijver die nodig zijn om de 'zevenduizend' die Hij heeft laten overblijven, weer op te zoeken (1 Kon. 19:18), want 'Hij kent die de Zijnen zijn' en wij moeten afstaan van alle ongerechtigheid. Dat is nodig omdat er geen gemeenschap kan bestaan tussen de duisternis en het licht. Nog eens: laten we er zeker van zijn dat 'het vaste fundament van God blijft', maar dat het altijd hetzelfde tweevoudige zegel heeft.

Als we geestelijk zijn, kunnen we onderscheiden of een tafel, een principe van gemeenschap écht de tafel *van de Heere* is of niet. Daarvoor hoeven we alleen maar de principes te onderzoeken waaraan een groep Christenen vasthoudt en nagaan op welke basis die tafel is opgericht. Het is bovendien de plicht van ieder om daarvan op de hoogte te zijn en het is ook de plicht van de hele Gemeente om te weten welke houding men moet aannemen tegenover iemand die voortaan ook het brood wil breken.

Laten we het geval nemen dat er in één plaats twee tafels gevonden worden die niet met elkaar zijn verbonden. Als wij vanuit een andere plaats deze beide tafels (terwijl ze elkaar dus niet erkennen) wél allebei erkennen als de tafel van de Heere, zou dat betekenen dat we bewust weigeren de eenheid van de Geest te bewaren. Het zou gelijk staan aan het ontkennen van de eenheid van het lichaam.

Het is dus absoluut noodzakelijk om alles nauwkeurig te onderzoeken. Zo'n verdeeldheid kan het gevolg zijn van valse leringen waarvan trouwe gelovigen zich hebben gereinigd. Het kan echter ook gaan om een scheuring die is ontstaan door persoonlijke meningsverschillen of door een geval van tucht, of nieuwkomers hebben ten onrechte 'hun eigen tafel' opgericht, zonder rekening te houden met die tafel die al bestond. Je kunt ten opzichte van zo'n situatie niet neutraal of onverschillig zijn. Aan de ene kant zou men hierdoor een schuldige ongevoeligheid tonen ten opzichte van de heiligheid van de Naam van de Heere. Anderzijds zou het betekenen dat we ons met een sektarische activiteit verbinden.

Ook kan de tafel van de Heere niet in een bepaalde plaats bestaan en tegelijk los en onafhankelijk blijven bestaan van dezelfde tafel die in andere plaatsen op dezelfde grondslag wordt gekend. Men kan bijvoorbeeld niet iemand ontvangen die ergens anders niet mag deelnemen aan die tafel, of iemand weigeren die ergens anders al aan die éne tafel van de Heere is ontvangen. Als je dat wél doet, ontken je daardoor overduidelijk de eenheid van het lichaam.

Een tafel waar de beginselen van de wereld, het gezag en de voorschriften van mensen met opzet vermengd zijn met de werking van de Heilige Geest of een tafel waar men met volledige kennis van zaken niet-geoordeeld kwaad accepteert – zo'n gemeenschap van Christenen kan niet de tafel van de Heere zijn!

Wil dit zeggen dat onfeilbaarheid de noodzakelijke voorwaarde is voor ons samenkomen? Nee, zeker niet. Zouden we weleens kunnen samenkomen als dit het geval was? We zijn allemaal feilbaar. Er kunnen ongetwijfeld tekortkomingen, zwakheden en gebreken zijn en ze zijn er ook echt. Deze zullen vergeven worden als ze door de gemeente zelf geoordeeld en beleden worden. Als men weigert een plaatselijke gemeente te erkennen omdat ze in de praktijk zwak is, dan is dat in tegenspraak met

zowel de letter als de geest van het Bijbelse onderwijs. Maar als deze tekortkomingen niet geoordeeld worden, zullen ze de Heere ertoe kunnen brengen om in te grijpen: hetzij om de gemeente te reinigen door pijnlijke beproevingen, hetzij door de kandelaar van zijn plaats weg te nemen. We lopen soms het gevaar dat we Hem, 'Die in het midden van de zeven kandelaars wandelt' (Openb. 2:1), willen vervangen.

Als dus een beslissing van de gemeente onrechtvaardig blijkt te zijn – en dit is mogelijk – of als in een plaatselijke gemeente een beslissing die gerechtvaardigd zou zijn geweest, niet genomen is, dan moet men niet vergeten dat: 'Alles wat u [de Gemeente] op aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn; alles wat u op aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden zijn' (Matth. 18:18).

Het is dan ook pijnlijk dat men zo vaak op een lichtzinnige en arrogante manier een gemeentelijke beslissing of het achterwege laten van een beslissing bekritiseert. Maar de heerschappij van Christus is onaantastbaar en Zijn liefde verandert nooit. Hij ziet erop toe of er iets gebeurd is wat niet in overeenstemming met Zijn wil is, zodat Hij tussenbeide moet komen. We moeten ons aan Hem onderwerpen, met het absolute vertrouwen dat Hij de heerlijkheid van Zijn Naam zal beschermen. Is het nodig dat een vergadering vermaand wordt? Dan zal Hij dat Zelf voor de aandacht van broeders van andere plaatselijke gemeenten plaatsen.

Maar het is nodig dat deze vermaningen van Hém komen. Het bewijs daarvan is dat *wat* gezegd wordt en *hoe* het gezegd wordt. Het moet altijd gebeuren in ware liefde, waarbij men moeite doet om de gemeenschap te handhaven of te herstellen. En als men dit niet kan bereiken, dan zal dit verlies als een diepe pijn gevoeld worden. De verdraagzaamheid van de Christelijke liefde zal dan weten te wachten tot de Heere duidelijk laat zien wat geoordeeld moet worden en tot Hij de vergadering ertoe brengt om het te oordelen.

Maar het geval wordt heel anders als een plaatselijk samenkomen het kwaad *uit overtuiging* duldt en dus niet als gevolg van een toevallige afdwaling, of het nu gaat om moreel of leerstellig kwaad (dit laatste is nog noodlottiger dan het eerste). Dan gaat zo'n 'gemeente' uit van de gedachte dat ieder zijn eigen verantwoordelijkheid heeft, zonder te letten op haar eigen verantwoordelijkheid waaraan ze gebonden is en zonder zich gebonden te voelen door de handeling of mededeling van een andere gemeente. In zulke gevallen is zelfs het begrip van de eenheid van het lichaam tenietgedaan. De rechten van de Heere zijn veracht en, zoals al eerder gezegd werd: zo'n plaatselijk samenkomen kan niet langer erkend worden als de plaatselijke uitdrukking of weergave van de éne Gemeente van God.

Eigenlijk zouden we alleen over liefde, zachtmoedigheid en blijdschap moeten spreken wanneer we het hebben over Gods Gemeente. Het is dan ook met verdriet dat we dergelijke harde thema's moeten aanspreken. We moeten strijden voor de

waarheden die de Gemeente betreffen, zelfs als we er eigenlijk alleen maar naar uitzien om in de Gemeente een onaantastbaar toevluchtsoord van vrede te vinden, te midden van een zieke wereld. Maar ons hart voelt zich getroost en versterkt door deze gedachte: de zon blijft boven de dikste mist onveranderlijk en glorieus schijnen en zo heerlijk blijft ook het Goddelijke besluit ten opzichte van de Gemeente. Een onpeilbare liefde motiveert alle wegen van Christus met de Gemeente. Hij voedt en koestert haar en spoedig zal Hij haar tot Zich nemen.

Laten we deze levende waarheden goed begrijpen:

- *Christus is in de heerlijkheid,*
- *de Heilige Geest op aarde, in de gelovige en in de Gemeente,*
- *de Gemeente is één,*
- *we hebben de hoop van onze roeping.*

We hebben het hier niet zakelijk over koude waarheden en het gaat ook niet om nuchtere voorschriften. We zijn in het volle leven geplaatst. Ik bedoel: in het Goddelijke leven! De bron van dit leven is alleen in Christus te vinden, het verheerlijkte Hoofd van het lichaam. Dat lichaam is weliswaar nog steeds op aarde. Maar het is bestemd voor de heerlijkheid van de hemel. **Als we ons meer met Hem bezighouden en ons meer bewust zijn van de oneindige geestelijke zegeningen waarmee we 'in Hem' gezegend zijn, dan zouden we allang zonder menselijke inspanningen op één plaats volgens het éne Bijbelse principe samenkomen.** We zouden allemaal vast aan Hem verbonden zijn, zoals ijzerdeeltjes in de richting van een magneet worden getrokken.

Heel binnenkort zullen alle gelovigen (of ze nu in Hem zijn ontslapen of levend zijn overgebleven) zonder voorbehoud gevolg geven aan deze almachtige aantrekkingskracht! Dan zal Christus Zijn Gemeente zonder vlek of rimpel in haar pracht en eenheid voor Zichzelf stellen. Laat deze hoop overwinnaars van ons maken.

André Gibert

Bescheidenheid in de dienst voor Christus

Graag nemen we een leerzame brief over uit een oud tijdschrift:

Geliefde broeder Heijkoop,

Het is al vrij lange tijd geleden dat u mij vroeg om iets te schrijven over het ontstaan van het werk hier en ook over de toekomstplannen, voor plaatsing in 'Flitsen'. Dat uw vraag zo lang onbeantwoord gebleven is, komt vooral doordat ik er persoonlijk zo erg bij betrokken ben.

Enkele gedachten die mij maandenlang hebben beziggehouden, wil ik u schrijven. Het is te veel eer voor mij dat er een soort officieel verslag gepubliceerd zou worden over de onbeholpen en kleine inspanning die ik verricht. Natuurlijk hoop ik dat het mag uitgroeien, zodat de Heere ook hierdoor veel zondaars redt. Maar als ik over de huidige omstandigheden zou schrijven als over 'werk des Heeren', zou ik onwillekeurig de zaken mooier voorstellen dan ze werkelijk zijn.

Uw aanbod was erg aantrekkelijk omdat ik daardoor de aandacht zou kunnen trekken, publiciteit zou kunnen verwerven. En volgens de moderne begrippen van zakendoen zijn deze dingen noodzakelijk voor de groei. Ik meen echter dergelijke overwegingen te moeten afwijzen. Als de Heere mij geschikt acht voor meer en omvangrijker werk, zal Hij me dat geven en ook de bekwaamheid daarvoor.

Hoe gemakkelijk kan ik ertoe komen om te denken dat ik zelf de drijfkracht moet leveren! Het is niet moeilijk om door een bepaalde manier van optreden reclame te maken voor de eigen arbeid, het is niet moeilijk financiën bij elkaar te krijgen voor een goed werk – hoe vaak zien we dat iemand door bepaalde acties het geld bij elkaar brengt voor het werk dat hij zelf doet. Ik vrees

dat ik door zo'n weg te gaan zelfverzorger zou worden, dat wil zeggen: in zekere mate onafhankelijk van de Heere.

Maar ik vond het vooral moeilijk om op uw vraag in te gaan omdat ik dan over mezelf zou moeten schrijven, niet over mijn gebreken en tekorten, maar over mezelf als iemand die bezig is met werk voor de Heere. Als ik alleen op een zakelijke wijze over deze geringe arbeid zou schrijven, dan nog zou mijn vlees daarin aanleiding tot zelfverheffing kunnen vinden – hoewel er niets is waarover ik me verheffen kan. Later, in de heerlijkheid, zal ik niet praten over wat ik heb gedaan; waarom nu dan wel?

Eén motief waarom ik wel zou kunnen schrijven, noemde u in uw brief: 'omdat daardoor misschien gevoelens wakker worden in jonge harten – het verlangen om ook de Heere te dienen'. Ja, de enige juiste levenshouding voor een gelovige is te leven voor de Heere. En toch... dit is voor velen een leven van moeite en verdriet. Als de Heere dit Zelf aan een gelovige oplegt, zal ik hem vermanen om met een voornemen van het hart bij de Heere te blijven. Als een gelovige uit zichzelf dit leven aanvaardt, zal ik hem met bewondering en liefde steunen. Maar zelf anderen daartoe opwekken? Ik denk aan Mozes, hoe hij moest vluchten, hoe hij veertig jaar de schapen hoedde (wat zal er toen in zijn binnenste zijn omgegaan!). Ik denk eraan hoe hij met het volk in de woestijn op de proef gesteld werd. Ik denk aan Paulus: 'De nood is mij opgelegd'. En hoewel ik niet lijk op een duizendste deel van die grote mannen, is ook mijn ervaring dat alleen al het verlangen de Heere te dienen wordt gevolgd door moeiten. Noem het opvoeding of beproeving of hoe u wilt, het is zo. Natuurlijk wil ik het niet anders – en misschien zijn er wel kinderen voor wie de weg van de dienstbaarheid louter vreugde is – maar als ik jonge mensen opwek deze weg te gaan, zal ik liever de zorgen en moeiten voorstellen.

Ik weet wel dat juist het soort werk dat ik doe, een zekere bekendheid nodig heeft. Die kan echter ook door het werk zelf ontstaan.

Uw aanbod was goed en op de juiste manier gesteld; hartelijk dank ervoor. Het is alleen door mijn persoonlijke gedachten en gevoelens dat ik er niet op inga, tenzij u deze brief als zodanig wilt plaatsen. Wilt u in dat geval wel de plaatsnaam in de eerste alinea en mijn eigen naam weglaten?

Uw in de liefde van de Heere verbonden broeder

Ons verlangen

'Eén ding heb ik van de HEERE verlangd, dát zal ik zoeken'
(Ps. 27:4).

Het heeft geen zin om voor bepaalde dingen te bidden en vervolgens te verwachten ze te krijgen als er geen kracht is om die zegen van de Heere te verwachten.

Een broeder bad eens dat de Heere toch zijn vinger mocht leggen op zijn buurman om hem te redden. En terwijl hij bad, leek het alsof hij een stem hoorde die tot hem zei: 'U bent mijn vinger'. Toen herinnerde hij zich plotseling dat hij nooit met zijn buurman gesproken had over zijn behoefte aan een Heiland. Laten wij ons om anderen bekommeren, laten wij proberen hen te bereiken en dan van de Heere verwachten dat Hij onze gebeden zal verhoren. Het kan soms schijnen dat de Heere onze gebeden negeert, maar dat lijkt maar zo. Hij wil graag 'ja' zeggen en Hij zal dat ook doen. Maar Hij beproeft ons geloof, want Hij wenst dat wij alleen van Hem afhankelijk zijn.

*O, God, verhoor en schenk ons onze bede,
toon hun Uw gunst, doordring hen van Uw vrede,
licht met Uw licht hen voor.*

Schrijver onbekend.

Vooraankondiging: op D.V. 13 en 14 januari nodigen de broeders en zusters uit Almelo u van harte uit om een tweetal **lezingen** bij te wonen. Beide lezingen worden gehouden in het vergaderlokaal aan de Thorbeckelaan 1 en beginnen om 19.30u. Noteer deze data alvast in uw agenda.

U bent van harte welkom!

Licht in hun woningen

*Handleiding voor het waardevolle
dagelijkse gezinssamenzijn rondom
Gods Woord*

door Peter & Alexandra P. König

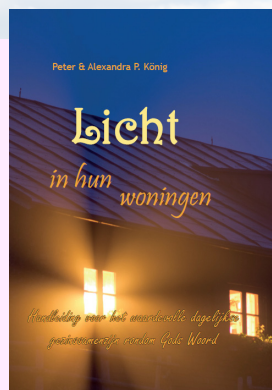
Leraren worden op hogescholen opgeleid om de leerlingen rekenen en taal bij te brengen, maar God heeft 'eenvoudige' ouders de taak gegeven om hun kinderen te leren de Heere lief te krijgen. Geestelijk onderwijs in het gezin is in alle opzichten één van de grootste voorrechten, maar het is niet altijd eenvoudig om er vorm aan te geven.

Met dit boek willen de auteurs iedereen graag het nut van gezinsoverdenkingen laten zien en praktische tips geven voor het doorvoeren van deze kostbare dagelijkse momenten rondom Gods Woord.

Bestelcode: 5481

Aantal pagina's: 116

Prijs: € 9,95

Nadenkertje

De scheefste toren ter wereld

Lange tijd dacht men dat deze titel de toren van Pisa toekwam. Maar de Oostfriezen wisten het beter. De kerktoren in de Oostfrieze plaats Suurhusen, in de gemeente Hinte, geldt als de scheefste toren ter wereld. Met een hoogte van 27,37 meter staat de toren 2,47 meter uit het lood, wat overeenkomt met een helling van 5,19 graden. Ter vergelijking: de toren van Pisa komt slechts tot een helling van 3,97 graden.

De kerk van Suurhusen bij Emden stamt uit de 13e eeuw. In het jaar 1450 werd de toren aangebouwd. Hij rust op een fundament van eikenstammen, die eeuwenlang in water bewaard waren. Toen in de 19e eeuw het land eromheen drooggelegd werd, zonk het grondwaterpeil en de eikenstammen begonnen te verrotten. Het fundament verzakte en de toren begon te hellen.

Op het fundament komt het dus aan! – Daarover spreekt ook de apostel Paulus in 1 Korinthe 3:11: ‘Want niemand kan een ander fundament leggen, dan wat er ligt, dat is Jezus Christus’. Ook daar is ‘kerkbouw’ het thema, weliswaar niet de bouw van kerkgebouwen, maar in figuurlijke zin de bouw van de Gemeente van de Heere Jezus. En net als voor het leven van een individu is er ook voor de Gemeente maar één geschikt en draagkrachtig fundament: **Jezus Christus Zelf!**

Daarom is het zo belangrijk dat Jezus Christus in het persoonlijke leven, maar ook in het gemeenteleven niet op de achtergrond geduwd wordt. Het komt erop aan dat Christus gepredikt wordt en dat wij aan alles vasthouden wat het Nieuwe Testament over de Zoon van God getuigt. Anders gaat het mis! Daarom: ‘Houd Jezus Christus in gedachtenis, opgewekt uit de doden, uit het geslacht van David, naar mijn Evangelie’ (2 Tim. 2:8).